

Atėjo laikas gultis į lovas.

Likau su drabužiais, nenusiaviau ir batų, todėl palindau po šiurkščiąja antklode, kad niekas nematytų, jog esu be pižamos.

Kai kurie vaikai verkė ir šaukėsi mamos. Tuos, kurie verkė smarkiausiai, atėję žmonės nuramino.

Užmigau. Sapnavau, kad į mūsų namą suėjo gal penkiasdešimt žmonių ir pareiškė, kad dabar gyvens čia.

Senelė negalėjo jų sulaikyti.

Ji tik vis kartojo:

– Nagi ne, taip paprastai nieko nebus.

Visi tie žmonės sugulė ant grindų, ant sofos, sugriuvo kur papuolė koridoriuje ir ant virtuvės stalo.

Pabudau nežinodama, kelinta valanda. Salėje degė silpna švieselė. Jos neužteko aiškiai apšviesti lovų ir durų.

Norėjau į tualetą, tad išsėlinau į koridorių. Žinojau, kad už durų kairėje yra siauresnis koridorius su įvairiomis durimis. Ten buvo ir tualetas.

Ranka braukiau per sienos spuogelius, kol apčiuopiau šviesos jungiklį. Pasiusiojusi uždariau klozeto dangtį ir ant jo atsistojau. Taip pro langelį pažvelgiau laukan.

Išvydau žvaigždes danguje. Pamačiau jauną mėnulį. Ir vienišą medį vidury pliko lauko. Niekas nejudėjo.

Gal mano tėvas dabar guli kur nors kitame lauke kaip nukirstas krūmas ir miega.

Staiga išgirdau balsus. Jie sklido iš už kitų durų. Balsai šiek tiek priminė senelę. Gal atvažiavo ir senučių autobusas, o jame buvo ir manoji senelė, mat pamanė, jog

likti namuose pernelyg pavojinga, kas, kad vieną karą jau buvo mačiusi?

Atsargiai dirstelėjau pro duris. Išvydau didelį, aukštą kambarį su galybe fotelių. Juose sėdėjo moteris, jos buvo beveik arba jau visiškai senos.

Moteris išvydo mane.

Žengtelėjau jų link ir paklausiau:

– Gal žinote, ar čia kur nors nėra mano senelės?

– Ar ir ji atvažiavo autobusu? – paklausė arčiausiai manęs sėdinti moteris.

– Ji liko saugoti namų, – atsakiau.

– Tada jos čia nėra, – atsakė ta pati moteris. – Mes atvažiuojame autobusu. Dar anksčiau nei jūs. Tik jums davė lovas, o mums liepė miegoti ant kėdžių.

Ji pagriebė mane ir pasisodino ant kelių.

– Jos nėra, bet mes tai čia, – tarė ji.

– Dabar mano eilė, – pareiškė moteris šalia. Ir ji pasisodino mane ant kelių. Taip viskas ir tęsėsi. Keliavau nuo vienu kelių ant kitų. Dar buvau šiek tiek apsimiegojusi, tad nesipriešinau. Be to, mačiau, kad senelės nuo to pralinksmėja.

Visi keliai buvo skirtingi. Kai kurie platūs ir siūbavo kaip laivas. Kai kurie labai minkšti, bet ne tokie patogūs, kaip pagalvotum, nes visą vietą užėmė ant jų užgriuvęs pilvas. Kai kurie buvo kieti ir kaulėti, o pasodinta ant vienu vos neprasmegau tarp kojų.

Kai jau pasėdėjau ant visų kelių, senelės vėl pastatė mane ant kojų.

– Na ir? – paklausė. – Katrą renkiesi?

Nesupratau klausimo. Nejau čia kelių varžybos?

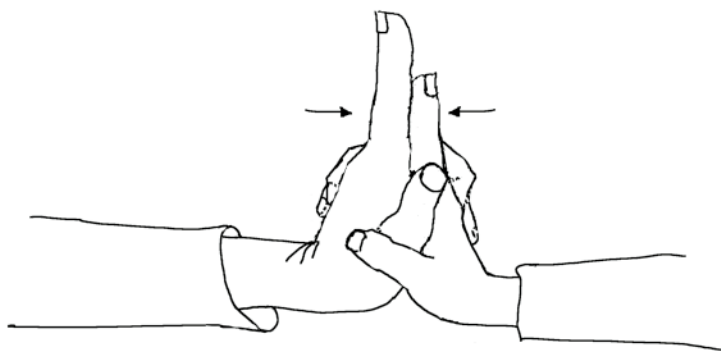

– Katros nori kaip atsarginės senelės? – paklausė jos.
– Bet aš jau turiu senelę, – atsakiau. – Senelę, kuri saugo mūsų namus.
– Bet kuri laiką jos nematysi, – atsakė senelė su plačiausiais keliais.
– Pamatysiu, kai namie viskas vėl bus kaip įprasta.
– Atsarginė senelė tau praverstų, – pridūrė senelė su kaulėtais keliais. – Sakyk, katra tave galim įsivaikinti kaip įsivaizduojamą anūkėlę?
– Aš ne įsivaizduojama, – atsakiau. – Aš tikra.
– Įsivaikinti vaikai ir yra tikri! – sušuko senelė su siūbuojančiais keliais. – Tikrų tikriausi.
Ji gnybtelėjo man.
– Ar motina tave peni mėsa?
– Dar niekada negyvenau su savo motina, – atsakiau.
– O mergaičiuke, tada gali pasirinkti dvi atsargines seneles.
Staiga pamačiau, kad jų lūpos šypsosi, bet akys ne.
– O jūs pačios negi neturit anūku? – paklausiau.
– Turim, kaipgi, – atsakė kaulėtoji senelė. – Bet manasis gyvena už tūkstančio kilometrų nuo čia.
– O mano anūakai gyvena už dešimties tūkstančių kilometrų, – pridūrė jos kaimynė.

– O manasis, – pasakė senelė, kurios keliai mažiau, – manasis gyvena net kitoje pasaulio pusėje ir kalba kita kalba.
– O, – tarstelėjau.
Tada jos visos viena per kitą ėmė pasakoti, kaip man pasisektų, jei kurią nors bent trumpam pasirinkčiau savo atsarginę senelę.
– Išmokyčiau tave įdomių dainelių, – pažadėjo pirmoji.
– O aš išmokyčiau juokingų greitakalbių, tokių niekada nepamirši, – tarė antra.

*kupeta su kupetaite
vidur prūdo bliūdas plūdur*

– Niekai! Aš išmokyčiau tave ypatingų triukų, – pasigyrė trečioji. Ir bematant pademonstravo vieną fokusą. Turėjau sunerti vienos rankos pirštus su josios.
Mūsų smiliai susiglaudė ir iškilo viršun kaip koks bokštelis. Kitos rankos nykščiu ir smiliumi turėjau tą bokštelį patrinti.
– Keista, ar ne? – paklausė ji. – Tas pirštas atrodo kaip apmiręs.

– O aš išmokyčiau tave švilpti, – pažadėjo ketvirta senelė.

– Aš ir taip jau moku, – atkirtau.

– Tada išmokyčiau tave ko nors kito.

– Ne, ne, – paprieštaravo penktoji. – Dabar mano eilė. Tavo laikas baigėsi.

– Kas taip sako? – nesutiko ketvirtoji.

– Tokios taisyklės, – paaiškino penktoji.

– Pirmą kartą girdžiu apie kažkokias taisykles, – pasipiktinusi pareiškė ketvirta senelė.

Visos ėmė ginčytis. Kažkuri senelė sušuko, kad ketvirtoji turėtų pasakyti, ko gi dar galėtų mane pamokyti. Iš karto atsišaukė dar vienas balsas – iš tiesų penktoji teisi, nes jei nusileisi, kur bus pabaiga? Galų gale pasigirdo ir nuomonė, kad abi turėtų užsičiaupti, nes jų laikas jau seniausiai baigėsi.

Visos atsarginės senelės ėmė šaukti viena per kitą. Jos taip įsitraukė ginčytis, kad mane visai pamiršo.

Prisiminiau savo tikrąją senelę, ji buvo taip toli. Man nesinorėjo jokios kitos.

Todėl pro duris vėl išsmukau į koridorių.

Ir niekas manęs nepasigedo.

